

човѣшкото не се проявява на мѣсто, Божественото трѣбва да го въздържа и възпитава. Прояви ли се човѣшкото въ тебе, ще работишъ; прояви ли се Божественото, ще служишъ на Бога. Нѣкой казва: Знаешъ ли, кой съмъ азъ? Той се представя като нѣкакво божество, а въ сжщностъ човѣшкото въ него се изявява. Когато си слабъ, когато търсишъ нѣщата, когато се съмнявашъ и колебаешъ, когато се извинявашъ за неизпълнени задължения, ти си въ положението на човѣкъ, който проявява човѣшкото въ себе си. Почувствуваешъ ли се силенъ, смѣлъ и решителенъ, готовъ всѣки моментъ да вършишъ волята Божия, ти си далъ пжтъ на Божественото въ себе си. При това положение ти никого не сждишъ и не критикувашъ. Ти знаешъ, че всѣки човѣкъ може да изпадне въ безсилие и да сгрѣши.

Като ученици, вие трѣбва да се откажете отъ неразумната критика, но да се запитате въ себе си: Ямъ ли правилно? Дишамъ ли правилно? Чувствувамъ ли правилно? Мисля ли правилно? И най-после, служа ли правилно на Бога? Можете ли да си отговорите положително на тия въпроси, вашитѣ отношения къмъ Божественото въ свѣта, т. е. къмъ Първата Причина на нѣщата, сж правилни. Дойде ли до това положение, човѣкъ е излѣзълъ вече отъ временнитѣ условия на живота, отъ временния моралъ. При великия моралъ на живота смъртъ не сжществува. Когато двама души се обичатъ, тѣ трѣбва да живѣятъ споредъ